

Akėčių kitam neskolink!

AKĖČIOS

Pirmieji kilnieji pokariniai metai

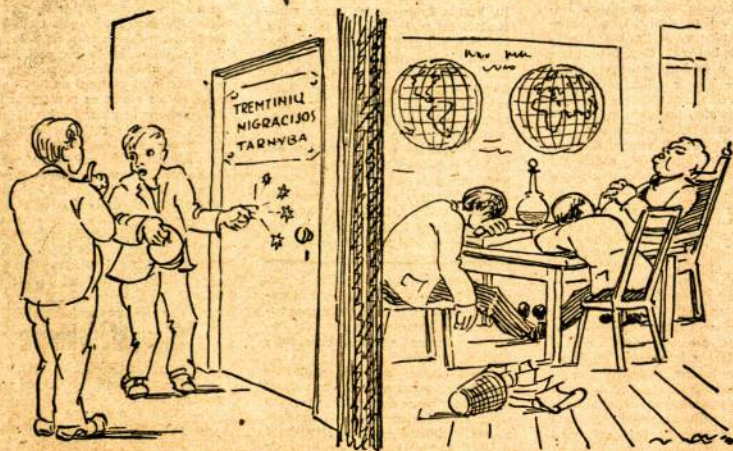
Ekstra pranešimas:

Mr. Rokfeleris su Ievute pasiryžo savo kraujo gimines įsileisti į JAV

Afidevita! nesvarbu. Darbo dirbti nereikės. Suinteresuotieji ligi š. m. balandžio 1 d.
24 val. registruojasi savo stovyklų emigraciniuose skyriuose.

Pagaliam prabilo kraujo balsas, kurį su džiaugsmu ir malonumu galime pranešti savo skaitytojams. Kadangi registracijos terminas dėl visiemis suprantamų priežasčių negalėjo būti ilgesnis, Laisvųjų Akėtvirbalių Brolija pataria visiems tuo tarpu registruotis besąlygiškai. Vėliau gal bus galima dar palankesnes sąlygas Helderėti, bet: ką nuderėsi — to nemokėsi. Svarbu išnaudoti siūlomą progą ir nesisalsių malonę. Tautinė garbė įpareigoja neužgauti naujojo gimtinės kilniųjų jausmų.

LAISVŲJŲ AKĖTVIRBALIŲ BROLIJA

Tai ne sąnaudų, bet pasirušimas Rokfelerio akcijai — masinei emigracijai. Jaunuoliai aiškiai klysta: jie turi kreiptis ne į Centrą, bet į savo stovyklą. Be tvarkos — nebus naudos!

Mēs šeitne

Nagājējie visas klītiņas, pagaliau mēs galimē i visus tēmtināus pabūti tēstingā ir neapkalstotā žodītu. Tai sēdētāim, mēs apskatām neformāli uzstāstīti šai gīvāvisos ir vēlāku gīvāvisos gīvāvisos, bet tik šorīt mēs pabrēstī, kad jī, vīdāda ir visur svece vādānušā rīmtajā spaudā, nīkādā nīeko rīnto nīpārā. Jī vis tīk dāllīna ir dāllīna, jīr kāžko bīdāma, jīr kāžko prīsvēngdāma, o atvīras ir tēstīngas žodīs ir nīēlspūstā. Gī tautīcēlī stovīkļos nē ir nē stovīkļos nōrs baldānušā pīrmajā nōrī īsīdīrtī, kā pagāllāu tī vēlīkšnāl dārō ir vēlīkār ārbā tarīnāl galvōjā ir tarīrā. Ant kēllō juk nē sū žībūrī nē sūrstā jū mīlīntīs, līgālī kālp ir garālī jīe gīvēmē dar nīekādā nēkalbējō, kad aldās īs kur nōrs patīkālīm pasīgrīstū. Tad īs kur vārgāls žmōgus sūlīnīs, kōkīs līkīnās jū laukīa, jēgu īr mēs nepasānādotēm šīa vīenātīē mētuosē dīnā, kurīa īs dīrīstām atvīrā tēstīē tīstāl nīdīrōtī ī ākīs. Tōdē īr rīfōkās nūgātī vīas klītiņas, o jās nūgājēj — šīat prāyālīm ī Tāvē, mīclīas skatītojū.

O klīdētū mums sū spūsīdītū tēstībēs žodīju pasīrītōjī būvō daug, o daug! Kālp žīmōt, dīēnāstājā spūsīvīstēs ūzīmōt kāsdīēn — tam īr dīēnāstājā. Krīpīlāmēs ī savīatīstājī sū prāyīmū, kad jīs mums tāl dīēnāl spūsīvīstēs ūzīstēt, bet kur tēu! Gīrdī, mēs pētīs ēlīmē, kītālp nēgalīmē. Tīkīnāmē īr šīalp, kalbīnāmē īr tālp — nīeko īr gāmā. Mātīmō, jōg bē atīmīnās bōmbōs gērā nebūs. Nūtārīāmē pēnāudōtī jā: — Kālp īr jīs galīē, sākmē, kēvīrtīdīmē nōdītīē īr nēpārskītī vīos tēstībēs, juk tū baldānōjī īr jī, tāl tēstīngāusīa mētuosē dīēnā. Jēgu jīs īr tādīēn tēstībēs, kālp pāpārīstājī ī pēkūlīs vīnīstīs, kas gī pāsīklās jūmīs bētīkās? Gērīau tā dīēnā pētīkītē, o lēkītē mums jā pēlānāudōtī — līks īr vīlīkās ālīkāmās īr ofīcīa nēvēlīkā, anōt lāudīs īmīlīntīs. — Zīmōmā, jō tōkīj sūvārī argūmētū, sūdārīusīj sūpōgusīs argūmētīs bōmbōs īpūdī, vīsagālīs spaudōs vīēspācīal (mūēlīkāl īr jūsīkāl — nēnāudātīē) tūrējō sūpārōtī, o mēs ēmēmē rēmōnūtōtī AKECĪAS.

Dar vīēnās klāmīēlīs kōdēlī gī pasīrīnkēmē ākēlīas? Āgī labī pāpārīstāl. Anōt vīēnā Akādēmījōs profesōrīaus, Līetuvā jū žēmēs ūkīs šālīs, o mēs gīvēmāmē tūmītīē, kālp pērīēlīkē dar vīēnās Īnštītūtō profesōrīaus. Kad nērēkētū stovīkļos īzēmēs ūkīo mōkīlāmās kartotī kursū, mēs nūtārēmē bīdātātī tīēlīngā jūu dabār grīžtī pīr vīēvārīnū darbū, o ēīa ākēlīs īr būs pīrīmītīs īrārkīs, kurīo īmēmē padrāsītīt sūtēhūsā vēlēmā. Nē mūsī tīklīs jū savō skatītōjūs, kālp nūshāmānātīs ākēcīj mēmē, atēstī, žēmēs ūkīo drābūtōjūs, bē ēlīs īsagbētī Amerīkū, kur jū īlēkstōmīs rānkōmīs jūu laukīa fārmālīal, bet jēgu kām īr ēīa nēlēstīgālīal pāsītarāmīēnīē, bēnēpāsīlēkāmē īr mēs ūzīrātī. Jēgu jū žēmēs prāsō pākīēlīkē īs tū,

TAUTIEČŪ VARGAI AMERIKOJE

Mūsū tautīcēlīal, īsīvīāvē ī Amerīkā, tēlī grābā nēradō tū, kō tīkētōjī. Štāstīant jū laukīs, štācīal štāubās īmā īr kartālīs nēnōtī jīēms pasīstātī īs Vokīēlījōs pākīetā. Tai jū fāktās, tīk pasīklāyūyīm.

Īlīpūs īs lālvō, āfīdēvītō ībrātōjās pasīlīmā svētī pas sāvē ī namūs, āpnākīvīndīa mālīkū sādēlējī īr ant rītōjās dūodā tīktāl vālgītī. Nē vīēnō dōlerō nēdūodā smūklīmīs rēīkālāmās, īsējūs ī mīēstā. Tālp kad nēgalī ūzīskūtī nē ī kīnā, nē ī karīdāmā sūpāsīzītī sū vīētos gīvēmīnū.

Senīējī Amerīkōs līetuvālī nēnōrī prīpāzītītī nē mūsū diplomū, nē ūzīskāītō mūsū nuopelūkū tautāl īr vālīstībē. Kālpāsī kālp sū ēlīnālīs žmōnēmīs, nē nesuprātās, kas tāl jūr kātēgōrījā, rēfērēntās. O nē gī mūsū diplomātō tautīcēlī īr pōmā nēvādīnā, o dīrēktōrīnēmīs nēsūprātās pābūtīuotī ī rānkā. Vīēnā vārgīs kōnsulīnē tūrējō īēskōtī prāgyvēmī sūvīyūkļōjē.

Pālīkēj dīvī savātīs pas sāvē, īēlīmīnīkālī nēmāndagālī prānēdā, kad rēīkīa pālīam ūzīdīrītī dūonā. O fabrīkē vīsī vādīnā mūsū āukštā tautīējī grīnīrātū, prīžīrējōtās nētkī, kad ēsī bālgīs universītētī īr būvālī rēfērētū. Kā Līetuvā ēsī tūrējīs dēvynīkū kāmbarījū būtā, tāl ēīa tūrī pasītenkītītī vīēnū tōkū māžu kāmbarīlī, kad nē jāmē nēra vīēnās vīēstīs diplomātās, pagīrīmō āpāmās, nuopelūkū pākīēmāmās pasīkābītītī. Vīsūr kālpā tīktāl ānglīskāl, o vokīf-

kāl nīekūr nēsūstīnēkētī. Kōkī nēkūltūrīgī tē amerīkīēlīs mēs Līetuvā gīvēkļēyās sūpārsvādōmō pō kēlās sēvītīs kālpās!

Vīēnōmēmīs vīēlīkāmās Amerīkōjē mālīal nāudīgās, mēs nē ūzī pōsēdīzīs nē ūzī kēllēmē nīekās nēpāmō. Jēgu skatītāl īr rāstō, tāl nīekās nēklāusō īr nūvīlpiā. Ir tūmēt nē nēpārāyē dōlerū, sākō, kālpā īs kēpūrēs ārbā īr rānkōvēs. Bē, nēnūprātā tārptautīnūjī žodīju — mūsū diplomātōjī īntēlgētū pasīdīzīvīēmō. Tālp tāp nēmēgātā rīmītū, tūrīnīngū prākālpū, o rēīkālāujā jūokū, vīsokīj zababonū. Tātāl pēstātō mūsū vīēlīkēj ī kēllījā pādētī īr vērtījā jī mūstīēstī īr gātīvēs sītīhūs.

Lātkārīēlīal hōnōrārō nēmōkās, ōrgānīzācījōs rēīdītī pāsīvīēnīēmō, o jēgu kā pādātī, tāl tājās kītīs pērtījās tāvē īmāgrīnīējā, ātīsklēdījā tāvō prācītīs mēnīkīēlīs, kālp, pāvīzīdītā, kad tū tūrī kartūs kēstītī jātīkīnīēmās. Rēīkītā tē štēbētī, kad fēdērālīē cēnsūrā tōkīs dālykūs prālēdītā!

Skatītādmī tautīējū lāīkūs, nēnūstābū, jēl padārīsī īsīvādā, kad dāugīs Amerīkū nūvādīvāsījūjī mīēlāl grīžtū ī Vokīēlījōs DP stovīklās, kur āukštēnālīs žmōgus vīs dar nēpāmētā savō svorīo īr tītulō, rēnkāmās ī kōmītētūs, krīžjūs, Bālfo īgālīnītīs. Tīktāl vīas bēdās, kad vīēnā kartā nūvādīvās tēnāl, āfīdēvītū dāvājēl nēlēlēdītā, kōl nēatīdīrītī ūzī kēllēmē.

Australijojē rēīkīa dīrībī

(īs tautīēlījō lāīkō)

— Nūpīlāukēm īmīngālī ī Sīdņējā, krantē mūsū lāukē darbō mīnīstērījōs atstovāl sū dūonā īr drūsķā. Mātīnōmīs nūvērtē ī vīēlīēdītā, kur radom kīēkvīēnās švārīal pākīēlājō lāvā, o ānt pāgalvīo gūlējō rāstīlīs: Svēīkīnāmē āustrālījā žēmējē! Pāsīrāso darbō mīnīstērīs. Pō āntīdīē radom pākīēlā pō pēnkīs svārīs smūklēmīs īlīdādmās.

Ant rītōjāus nūvēdē ī dīdēlā sālē, kur grōjō ōrkēstrās īr garavō vālgālī, tārnatīs pīlētē gērīmus, profesōrīal prādējō vādīnamūs āustrālīzācījōs kursūs, rōdē fīlmās, pōpārūs šōtō tautīnīs sōktīs. ī mīēstā īsējūs, gātīvēs vīsī svēīkīnō mūs, lā-

kurīj sāvē gīvēmīnē nēmātē īr nēmātīs, kurīmīs gērā nīekādā nēpādātē īr nēpādārīs, kōdētī tad mēs tūrēmē pāsīlīktī nēvērtītītī? Kas nōrēs mūs sūrstī, vīēdās sūrās pasīklāusēs kāmīyynā.

Tāgtī gāvē sūtīkāmā āudotīs āpūsātē, pīrmōjū švārō vēlīmīs īsīnūtēmē vīsūs savō fōtō īr nē fōtō rēpōrtērtīs ī vīsūs pāsūlīo krāstīs, īr štāl īšīdīēnā galīmē skatītōjāmīs pātēktī āutēntīkīēlīēnīs nūjēnās īr bōnīgāusīus vāzīdūs.

Šlēkītīkītē tad pūspāpēs īr pātīs jātīkīnītī. Akēvīrtībālījō Brōtījā

krāčjū atstovāl īs vīsū pusīj fōtōgrāfvō, tramvājū kōnduktōrīal fūndījō cīgārētēs, kārīdāmīs kīēkvīēnās āustrālīs trāukē pīrē savō štālō, gīrādē, vālgīdīnō, pļōjō pēr pētī, glōstē.

Ir, vāzīdūkīs brōlūs, pō trījū mēnēstīj ātēnā ī vīēlībūtī ālīgās āulīnālīs bēdās pōnās sū pōpērīaus lāktīstū rānkōjē īr vīsūs šāukīs īs ēlīs. Gīrdī, tūrēmīs dīrītī kās ūkrījē, kas fābrīkūos, kas kāsīyklōs.

Vādīnāsī, mēs vēl dārō vārgālī, nīekām nērēkālīgīs ūzīstēlīēlī, bē tēlītī īsīvērtītītī. Ir ūzī kā? Vīēn ūzī tāl, kad mēs kōvōjēm pīrīs vīēnās pāvērģējūs, kad mūsū brōlīal īr sēerīs līējā krājūa tūrējīs mīklīēnēs, vāltojā tērēmālī īr ālītūsūs Sīlīrō pīlēts, kāmīnāmīs tārđymō kāmēs ēs mīrītā bādū, nētrēmāmīs dūonās kās-pēlīs.

Stovīkļos kīēmē

— Pōnās dāktārē, kur ākūtī?
— Bēgu ī kōmītētā. O kur, pōnās pūlkīnīnīkās?

— Bēgu ī rāudonājī krīžjū.
— O Tāmstā, pōnās profesōrīaul?
— Mān rēīkīa ūzēgtī pīrmā ī kōmītētā, o pēskūt ī krīžjū.

— Gālīa, kad mān pīrmā ī krīžjū, o pēskūt ī kōmītētā, šīalp jūu ēlīm dāusē.

Politinė apžvalga

(PAGAL H. STOVYKLOS INFORMACIJŲ BIULETENĮ)

Kaip mūsų stovyklos dirbtuvės iš senų wehrmachto dalių susistatys radijas praneša, vakarų bloko sudarius, politiniai horizontalai giedrėja ir karas jau dabar padėtas kaip ant lėkštes.

Kai kurie mūsų tautiečiai, ypač gyvenantieji britų zonoje (tam tikros stovyklos randasi tik per 3 kilometrus nuo sovietų tankų pirmagalį!) visai teisėtai jaudinasi klausdami, kas gi bus su mumis, atsivėrus ugniai? Tai klausimas, kuris dažnai apkartina išvietintųjų sėbriamą avižienių dribsnių sriubą ir mėlynųjų akmenėlių nugula ant įnkstų, vartojant degtinę per draugų išleistuves į Venecuelą.

Tačiau apžvalgininkui teko patirti iš visiška patikimų šaltinių, kad karo atvejų santarvinių valdžia mūsų visus (drauge ir už stovyklos ribų gyvenančius, klaidpėdikius ir rytpūsius iki Karallaučiaus) išgabens uždarais autobusais į Viduržemio jūrų pakrantę, netoli Ispanijos sienos, ir, iškraustę iš butų prancūzus, apgyvendins privatistai.

Radioaktyvumo nemalonumui išvengti, Rivieroje bus įrengtos slėptuvės su požeminėmis krepšinio aikštėmis, su koncertų salėmis lenčiųgėlių bokstis ir literatūros premijos skirstyti. Sunkiai dirbtinėms numatomos atsikosės patalpos, kuriose, suvalgę padidintą maisto priedą, galės padorliai pailsėti. Kad kartais užkly-

dusi radaro varoma raketa neužverstų jėgimo slėptuvėn, prie angų turės dirbti gaisrininkų komandos su atominėmis pumpomis, o stovyklinė polifėja su lazdomis vaikys bakterijas, nes, reikia laukti, šis karas bus ne tiksliai atominis, bet ir bakteriologinis.

Jeigu mums nenaudingi tankai pasirodys anapus Alpių, tuomet būsimės su visais dailiais perkelti per Pirenėjus į Ispaniją vyno gerti ir rungtyniauti su buliais, nes, gyvendami Vokietijoje, išmokome elgtis su viršminėtais gyvuliais neblogiau už ispanus.

Daugis tautiečių be reikalo pasiduoja panikai įsikalbėdami, kad karui prasidėjus nustos galios afidevitali ir jie nesupsės į Ameriką.

Šiuo reikalu atitinkami veliskniai kreipėsi į dar labiau atitinkamus veislinius ir gavo nedviprasmišką patikrinimą, jog visi afidevittininkai bus dar prieš numetant pirmą atominę

bombą (kad neišgaštų ir tuo nenustatų darbininkų) lėktuvais nuskarinti pas afidevitali davejus. Lėkiojančius tvirtovė, išmetusios bombų krovinių, namo grįš tuščios, todėl nebus apsunikiamas transportas jungtinėms tautoms.

O jei karo nebus? Taip kai kurie mums nedraugiški galvaliai kartais slapčia stato klausimą.

Tuo atveju, tikras dalykas, kad rusai, vakarinio bloko stumiami, pasitrauks į 1939 metų sienas, prieš tai iš Sibiro atvežę gerai atpenėtus tautiečius, atstatę sudegintus ūkius, įsėję kvietėliais dirvonuojančius laukus, atsidėję išlaužytas obelaites, į išgrobtais sandėliu prikovę prekių, iš numirustųjų priėmę mūsų nusipelnistus vyrus ir su savim pasiėmę savo pakalikius.

Vadinasi, įvykiai čia mums vis palankesni kryptimi ir laikas dieną nakty dirba mūsų naudai.

Prof. G. Begietrauskas

DIDYSIS ĮVYKIS

A. Rūkai Mintyje palietė neesminius mūsų tautinės bendruomenės didžiulius įvykius. Todėl čia pasiūlysim suminėti visus mūsų tikrai svarbius įvykius nuo pat avykimo į Vokietiją iki š. m. balandžio pirmosios dienos. Man asmeniškai buvo didžiausi įvykiai šie:

Kai du mėnesius padirbėjęs auk-

šinių dantų pervirimo fabrike, daviau kyšį prižiūrėtojui ir, išvykęs į kitą miestelį tėvų ieškoti, išsiėmiau dvigubas korteles.

Kai mano žmona, susidėjusi su buv. policijos vachmistru, pagėbo mane, išsinešusi tiksliai penkis aukšintukus, o visus palikusi.

Kai arbeitsamtas už kilogramą lašinių man pranešė, kad geriausias trečiajame reiche būdas pasiliuosuoti nuo darbo yra pagėbimas.

Kai atėjo amerikiečiai ir nuėmė sargybas nuo prekių stoties, kur stovėjo penkisdešimt vagonų su rūkalais.

Kai drauge su rusų darbininkais išgėriau aviacinio formaldehidrino ir, 200-ams rusų užtrietus kojas, aš išlikau gyvas ir ant rytojaus vėl gėriau.

Kai sąjungininkų kariuomenė pakvietė mane į sandėlius plėtyti pakietų.

Kai riekiutį sviestu tepėm batus, pieno milteliais krepšinio aikštėje barsiėm takelius, o klaukšnių milteliais penėjom Maisto šėpalus.

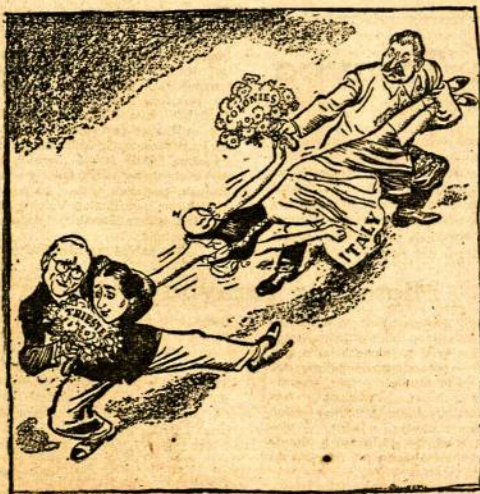
Kai susitikau pusbroliu amerikiečių kareivio uniformoje ir kai jis man pasakė tučiuojau grįžti į Lietuvą ir kad aš esu falistas.

Kai susitvėrė pirmasis tautinis komitetas ir man išrašė kelionės pažymėjimą, pagal kurį savo mašinai gavau benzino.

Kai iš pirmosios kelionės padariau 10.000 apyvartą ir taip padėjau kurtinį akmenį savo egzistencijai.

Kai tautiečiai nuvertė komitetą ir naująjį išrinko, tarp kitų, ir mane.

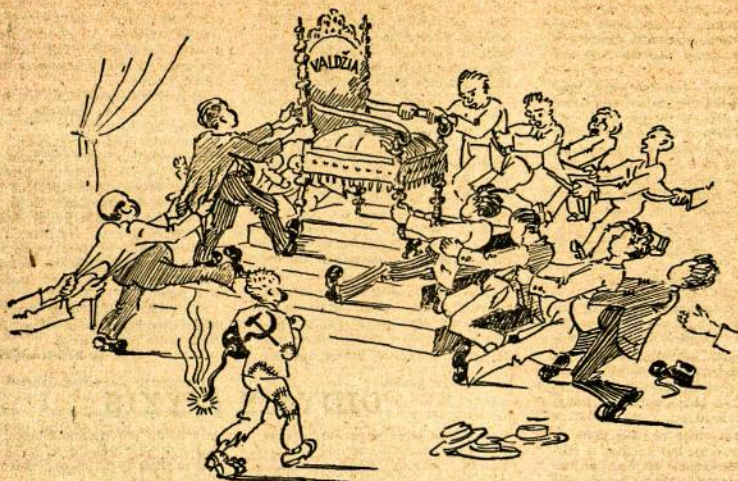
Kai susiorganizavo pirmasis stovykloje tautinis ansamblis ir pašoko lenčiųgėlių, o po to buvo didelis be-

Moderniškas motis karšči pareikšimas
(Komantara novelistolog)

pasakėčios:

Gulbė, vėžys ir lydeka

Tarptautinė infekcinė liga persimetė ir į tremtinių veiksmų bei veiksmų luomą. Liga sunkiai pagydoma, nes ji jau įgavo įsisėtinimo teises. Jei nepasiseks jos nusikratyti su savos gamybės specialistais, gali atsirasti nepralaidus chirurgas, turįs nepaprasto patyrimo sunkiausiose operacijose, nes jis nesigali nereikalingų organų pašalinimo

Antiinformacinė Tarnyba

Žmogus — didelis ar mažas, gražus ar ne, tiesus ar šleivas, senas ar jaunas — ieško priemonių ne tik savo geiduliams (vairiose kryptyse patenkinti, bet to paties pasisotinimo jis trokšta ir kitiems šioje asarų pakalnėje bevargstantiems tautiečiams. Kas tik sugeba, stengiasi sukurti priemonių aukščiausiam tikslui pasiekti. Tosios priemonės būna dvejopos krypties: — veiksminės ir neveiksminės. Tarp jų abiejų skirtumas yra tas, kad pirmąją labiau užakcentuojamas veikimas, atseit, prasiimanomas koks nors veikimas. Ta kryptis tremtyje pagimdė veiksnias. Neveiksminė kryptis sudetingesnė, nes čia svarbiausia surasti būdus, kaip tą neveikimą įgyvendinti.

Neužtenka neveikti — tojau pradedi DP kritikuoti. Reikia daug kombinuoti, kad veikimu neperžengtum neveikimo ribų. Šio sunkaus uždavinio negali bet kas išspręsti. Ypač tatal neįvykdytina pavieniams asmenims. Tam reikailui buvo įkurta didelė, garsi organizacija, kuriai vadovauti išrinkti seni, įgudę daug dirbti

ir niekada neperžengti neveikimo ribos.

Mums svarbu ne jos vardas, bet jos veikla. O šį uždavinį ji atlieka kuo puikliausiai. Ji suorganizavo „Antiinformacinę Tarnybą“, kurios vyriausias tikslas — nesudrumstų plačios visuomenės nuotaikų išsąjūsimas. Tą tikslą ji bus pasiekusi visu šimtu ir dar su priedais procentų,

Migracijos Tarnyba užimta

Atominame amžiuje viešasis gyvenimas yra apviręs aukštyn kojomis. Jei prieš šią epochą buvo viskas vertinama darbu, judėjimu, tai dabar virto atbulai — tyla, snaudimu ir laukimu. Įsivaizduokite, kas būtų, jei atominėse bombose atominė energija nestovėtų, o judėtų — viskas eitų velniop. Dabar gi ji tūno ir laukia signalo, kada jai bus įsakyta pradėti veikti.

Ši naują metodą pasirinko ir Migracijos Tarnyba. Ji, mums atrodo, miega snaudžia. Iš tikrųjų taip nėra, tik to naujo metodo nesupranta-

lygiai kaip įvykę Rumunijoje visuotini demokratinės valdžios rinkimai, kur valdžios partija yra skalesčiausias reikalas. Taigi „Antiinformacinė Tarnyba“ savo uždavinį puikliausiai išspėdė, nors per suvažiavimus visoki mentorams ir kelia nepagrįstą triukšmą. Šiats laikais šventos ramybės ir tylos išlaikymas yra didžiausių pastangų vertas nuopelnas. Tėbūne neužgirstas Vėlykų varpų gaudimas ir Neveikimai tegul išsiai ramybėje...

Tos pačios organizacijos narys

tiems taip atrodo (kalta mūsų inf. sąjunga, kuri nepasistengė suruošti kursų atominės energijos amžiaus paslaipims išaiškinti). M. Tarnyba, kaip ir spiritualizmo transe, snaudama jaučia, kur kas dedasi. Kaip tik bus gautos paskutinės žinios apie prasidedančią migraciją iš rytų, žaibiškai šoks į letarginio miego ir garšiai suriks: „Imkit savo skudurus ir maukit, kur kas išmano, nes ir mes jau nešame savo kudašių pietvakarių link.“ (Žiūr. pirmą pusl.).

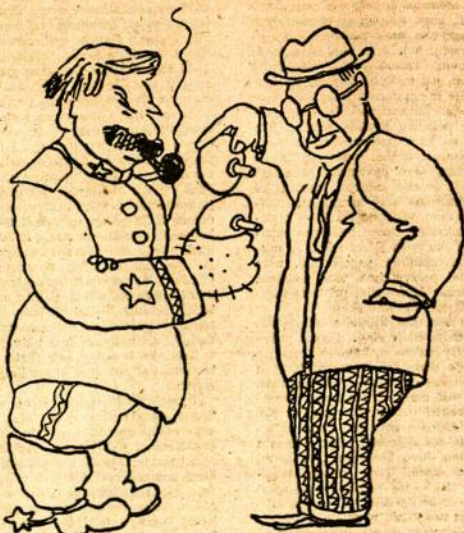
Spec. koresp. migracijos reikalams

Stalinas lankėsi Jungtinėse Valstybėse

SPĖC. AKEČIŲ KORESPONDENTO PRANEŠIMAS 15 KEPURĖS

Kas skaitėte priešvėlykinę spaudą, galėsite pastebėti, kad kai kurie Baltųjų rūmų senatoriai jau nebe šiandien kelia mintį, jog geriausias kelias visiems nealiskumams išsistakinti — tai asmeninis didžiųjų susitikimas. Taigi vykdydamas apdairumų politikos narius patarimą, Vėlykų proga Stalinas ir išsiruolė slapto vizito į Jungtines Valstybes, kad tenai stiklų visą dieną taip pat slapty pasitarimų, pirma su vadovaujančiais JAV politikais, vėliau su slaptaisiais savo patarėjais, pagaliau su kūnu ir dūša atsidavusiais pakalikais, jų tarpe streikuojančiais anglikasiais ir bimbininkais.

Patį kelionę buvo suplanuota taip, kad jis, stiklos vizitus kur reikiant Jungtinėse Valstybėse, laiku galėtų grįžti į Maskvą ir tenai dalyvauti prisikėlimo šikimėse, kurios, kaip žinome, Maskvoje vykdomos pagal senąjį kalendorių, bet pagal naująją stalininę liturgiją, kurioje centrinė figūra turi dalyvauti, be abejo, jis pats. Taigi ir jo amerikinis vizitas turėjo būti daromas pasikūtomis, net nepateisintojais viešpatinčios Taiso agentūros. (Faktas, apie tai ji nė nekalbėjo). Vėlykų antrąją dieną, kada JAV kongresas svarstė krašto gyvimui kreditų pėdindimą iki 14 milijardų dolerių, Stalinas povandeniniu laivu priplaukė prie San Francisko pakrantės ir, paspyręs mėvą į Ramiojo vandenyno bangas, idemt samaitų pėdsakus, pasileido pėdas Tolimųjų vakarų vieškeliais. Pagaliau drąsų ir bendramintų padedamas, o bimbininkų remiamas, maršalas atsidūrė Baltuosiuose rūmuose, kur kaip tik pošeščiui buvo pasibaigę. Pirmasis vizitas, kurį čia jam teko padaryti, suvedė jį akyston su savo paštamuoju iš Kinijos laikų, būtent: Sir G. C. Marshallu. Šisai, būdamas akcijos žmogus, vietoje tūščių kalbų, nepaprastam vizitinkui pasiūlė pramogą — sulosti šachmatų partiją, tardamas, jog sovietai per keletą paskutiniųjų metų padarė visą eilęėjimų, iš kurių ir geriausias šachmatininkas turi ko pasimokyti. Sutarta — padaryti. Marshallis ėmė lošti baltaisiais, kaip pridėra Baltųjų rūmų šeiminkui, gį Staliniui atiteko juodieji, kadangi jo darbai neprapat prie dienos šviesos. Nežinia, kuo bū-

Kieno pirma spregst

tų pasibaigusi šį šachmatų partiją, jeigu dėl vieno simptomingo įvykio nebūtų ji be laiko nutrūkusi. O buvo labai paprastai. Stalinas įsitraukęs azartiškiau į lošimą, ne tik kad nebepastenkino numtomis figūromis kaip Rumunija, Lietuva, Latvija ir kt., bet ėmė pūsti savo partneriui dūmus į akis, tiesdamas ranką jau ir į Suomiją, Austriją, Italiją ir kt. Čia staiga pasigirdo įerzinto Marshallio griežtas Sach! — ir žaidimas turėjo nutrūkti, neišaiškines nugalėtojo. Savaimė suprantama, ir patsai vizitais apsilblausė tokia nuotaka, kad kurios prisiejo mauti kaip galint greitiau por duris. Stalinas taip ir padarė.

Gal jau būtų leidęsis ir tolimesnė kelionė — namo, jeigu čia pat nebūtų prisiminęs savo kelionės tiesioginio uždavinio: išsiaiškinti su prez. Trumanu žinomuosius nesuipratimus. Laimel, kaip tik čia pat pastebėjo žiburius prezidento kabinete ir pasiryžo užsukti vėlykinio vizito. Prezidentą rado beadažanti margučius. Tasai po vienos kitos mandagumo frazės ėjo tiesiog prie reikalo: jeigu, sako, pripažįsti Vėlykas, tai turi pagerbti ir jų papročius, — trauk margutį iš savo triniųų kišenais ir daužkim! Kieno pirma sprogs? Staigiai užkliptas, Stalinas tuojau ištraukė ranką iš kišenais,

atkišo savo margutį, tačiau spėgalvojo, suvaidino užsivagutį, sužvangino pentinai ir, nė pusės žodžio nebepratęs, gromykinu metodu apėjo sale. Jurgis Spurgėdis

Nesustabdysi...

Poemos pėdsakai

Nesustabdysi tremtinių ariauio,
Nors ir užtremtum pilno duris:
Nenuslopina noro keltauti,
Nors neotinamo, kur prieisies.

Kai rytai drumzdas, klaidas ryto-
vietoje liktis oi neiklaus! —
Jei vakaruose jau apistojai,
Kad atvažiuojant ten ir kiti.

Ar Kelias Mūsų, ar Jisai Jūsų —
Žiburiams vienas ir vis tas pat:
Jiems vis nealiku, kas čia bebūtų,
Kad šisai vengia garbinti sroves.

Partijos siekia vėl kaip kadaise
Laimės rinkimus, galios, valdžios,
Veltai belauktum, kad pašiknaiss
Vėl bus vieningos šiai Lietuvai.

Tėvikiškas Garas mirė be laiko,
Tokia jau buvo Dievo valia:
Grūdas sunyksta šlagės daigai, —
Kova dėl būvio reikšias ir čia.

Maršalo ir Stalino šachmatų partija

Mokslas ir egzaminai

Su mokymais pasivažiavę baigę mokyklos mokslus ir egzaminus išlaikę, gavę mokyklinius diplomus, studentai ar pažymėjimus. Jiems įteigti buvo reikalinga viena sąlyga — mokyklos suole pratinę nustatyti slėpti kėlinių ir tam tikrą kiekį rankovų. Tačiau yra didelė klaida galvoti, jog mokyklis tenkta tik mokykloje ir egzaminus laikyti tik mokykliniams. Žmogus mokslais, kol gyvena ir pagaliau kvailas mirėti. Šita tiesa ne kartą nesuabejojo ir a. a. Saukėnų kriaucius, kurie per ilgą ir turiningą savo gyvenimą nesusėję išmokyti švaros sukirti, nors prieš užmerkdami akis amžinajam polistui iš savo pašalinio verslo — restoranininkystės buvo bebuilgas susilpyti jau trečiąjį namuką. Jo taukų prisiminimai pagerbdami, nors trumpai peršviečia visus mokslus, su kuriais dažniausiai prisieina susidurti gyvenimo mokykloje.

Visuose mokykliniuose atestatuose pirmoje eilėje stovi tikybos pažymys. Gyvenimo mokykloje greta jos atsistoja daug faktorių ir daugiau pritaikomas dalykas — tai tikėjimas. Kaip visi gerai atsimename, pirmosios praktinio tikėjimo pamokos pas mus prasidėjo anuomet, kada su didėleis iškilimais ir dar didesniu triukšmu buvo Lietuvos garbentais Stalino saulė. Tada reikėjo prisiversti tikėti, jog toji saulė daugiau šviečia ir geriau šildo už tikrąją saulę. Kas tuo tikėti negalėjo, gavo pataisą — turėjo tikėti, jog priverstinė kelionė užkaltoje vagonuose, kuriais prakeiktaisiais smetoniniais laikais būdavo gabenami gyvuliai, daroma tavo naudai ir gerovei. Kas gi tos malonės nesulaikdavo, būdavo verčiamas taip pat tikėti, kad aukščiausios tėvelio galtingumas atitenka žmogui tada, kai jis visiškai išvaudojamas pats iš savęs ir savo vargingo gyvenimo. Kai pagaliau vienas okupantas pakeitė kiti, tikėjimo pratybos įėjo vėl kita turin. Reikėjo tikėti į naująją Europą, kurioje vieni turėjo valdyti ir valgyti, gi kiti tarmuoti ir badauti. Pirmą turėjo padėti antrieji pirmiesiems įsitvirtinti, kad už tai vėliau pirmieji nepadėtų antriesiems. Kaip vėl visi prisimename, ir šios pratybos nepasiekė: jos baigėsi kuno kultūros pratimais — bėgimu su kilimėlis. Daug čia buvo priešiškų, bet jų svarbiausia gal ta, kad klasėje mokytojas nenušimavo savo fazaninis kepturės ir garšiai švilpudavo, o bešvilpaujant kambaryje ir dar su kepture visados lengvai priešaukiamas kipėla. O tas pats a. a. kriaučiū vėl sakydavo, neik su vėliniu obuoliu! — pelikis be obuolių ir be malšelio.

Sekantis dėstomas dalykas yra kalbos, kurios gyvenime turi nepaprastą reikšmę, tačiau dar didesnę reikšmę turi nuovoka, kada geriau apsimoka kalbėti, kada tylėti. Kalbėti gali kiekvienas kvailys, ypač per bendruomeninius susirinkimus, tačiau ne mokykliniuose ir ne iš kal-

bų turtai susikraunami. Čia protarpiai tenka nusifidėti ir tuos, kurie švabiskai sakinio nesurega, tačiau valboje praktinio ir švabų tiek, kad šis jau visais atžvilgiais savo mokytojų lenkia. Kalbos gali būti keletojai klasifikuojamos: tylios (jeigu kalbi savo partijos draugams apie tai, kaip į savo kraštą grįžęs atsigrosi savo politiniams priešinams už tai, jog tave nuo bendruomeninio lovio nuštūmė) ir garšios (jeigu kaimynų nuodėmes skaičiuoji), trumpos (jeigu prašai atestacijos nenorėdamas, kad tavo praetis būtų prisimenama) ir ilgos (jeigu kaimynų altruistinius jausmus nori pravrėkinti, prieš gaudamas iš jo pinigų pasiskolinti). Su kolbomis ankštai yra susiję ir laikai, kurie vis labiau šieina iš mūsų. Jeigu numatai iškalyti stumtelį ar afidevitą, apsimoka ir ilgesnį ir graudesnį laiką sulpyti, gi kiti atveju laikų rašymas — tai tik laiko galinimas ir popieriaus elkvėjimas. Apkritai, dėl kalbų galima būtų pasakyti tai, ką ir švabai pripažista: kalbėjimas yra sidabras, o tylėjimas — auksas.

Skaičiavimas sudaro vieną sudėtingos matematikos šaką. Mat, pati matematika gali būti ne taip aukšta, aukštesnė ir aukščiausia. Aukščiausioji prasideda tenai, kur žmogus ima bendruomenę apstatinėti, o tokių atvejų ir mūsų gyvenime pastatko dažnai. Jeigu imiesi emigracinius reikalus tvarkyti taip, kad pats neušaukt masinės emigracijos, apie kurią tavęs nepažįstantiems pamokėdavai, sėdi ir laiva ir išlipi anapus vandenyno, kur vėl sprendi masinės emigracijos galimybes, — be aukščiosios matematikos neišsiversi. Jau žymiai žemesnė matematika yra tada, kai rinkimų rezultatus skaičiudamas

netylia suklysti ir tik taip, kad tau ir tavo bičiuliams balsų padaugėja, o kitiems atinkamai pritrūksta. Šitokia matematika negali būti tokia aukšta, kadangi ji pripažįsta klaidas, gi didžiausioji klaida tai ta, kad nesunaikina juodažračio. Mat, matematika yra svarbu atsakymas, bet jeigu atsakytai turi kiti, o ne tu pats — egzamina tikrai išlankys.

Dar būtų galima prisiminti istoriją ir geografiją. Tai du mūsų vargšnos tremties sąlygos labai įsėdėtinai mokslai, kuriuos daug kas mėgsta ir su kuriais daug kam tenka susidurti. Istorija priminė, jeigu ji išreikiama ne raštu, bet žodžiu (tuo būdu išvengama ir daugelio nemalonumų). Praktiškiausia tad istoriją pasakoti kaip galingą dažiū ir gražiū ir vis neuorodant faktinū. Medžiagos labai daug ir tikimantis suteikia patal stovyklinis gyvenimas. Jam pasibaigus, aišku, mūsų istorijos išvirs tautosaka ir gerųjų dienų prisiminimai. Tad kol dar laikas, reikėtų savo gabumus šioje mokslo šakoje tobulinti ir plėsti. Priešingai yra su geografija. Tuo tarpu ji ankštai rūsiai su kelionėmis, bet kadangi tarponiniai ir kiti varžtai šias labai sunkina, tai ir geografiniai pasireikšti turime mažą galimūmų. Pošventinis persikėlimas iš barako, sąkyim, į daboklę — tai tik menka geografijos dalis, be judančių perygyvenimų, vyranas bėprikaujančių ar arabais švarkais, o moterikėms — su juodukais jūrininkais visu tuo, kas yra po švarkais.

Sveikame kiune sveikia gieda, sakydavo graikai, pritariadavo romėnai, prisimena ir pabrėžia imigraciją vykdančieji pirkliai. Ir kadangi jiems svarbiau yra gėlti mūsų sielas nuo sunykimo, negu naudotis mūsų kiuno jėga savo plantacijų ir kasyklų darbams, tai glajome pasitebti, kad li-gi šiol ir buvo patrenkamai emi-

J. Biektorius

Pirmininko švenčių pyragas

Mūsų stovykloje įvyko prieš šventes tofus nereikšmingas faktas, kad, atrodo, net nereikėtų dėl to gerbiųjų išvietintųjų ponų trukdyti, išblaškant jų dėmesį, prieš stojant į specialybės egzaminus, kuriuose diplomsininkas pasiryžęs priimti bitininko arba vištininko profesiją nežinodamas: kiek viena vidutinio dydžio bitė per metus sudeda kiaušinių ir kiek legornų veislių višta per dieną inėja medaus į savo avilį.

Faktas prasidėjo iš to, kad prieš šventes visos stovyklos ponios ant bėlekų nešė pyragus į keptyklą, o jų tarpe ir pirmininkė.

Atsiminti pyrago nuėjo pirmininkėn kiek pasivėlavusi (turėjo aštrų pokalbį su vyru dėl svečių sąrašo) ir keptejas jai padavę svetimą bėlekę, ant kurios pūpojo nusigynę pyragas iš pupalaidžių, maišytų su sėlenomis.

— Kaip nori, ponis, visos jau iš-

sinėšė savaus! — sėnos profarė le-pėjus.

Ponia pirmininkėnė, radusi pa-kištą bėlekę, aiškų reikala, nubėgo tekina namo ir sukėlė ant kojų savo vyrą. Geriau pasakius, sukėlė ant kojų ne tikrai savo vyrą, bet ir visas bendruomenines bei pėrines valdžias, kiek tik jų buvo rinkty ir ne-rinkty mūsų stovykloje ir jos apy-linkėse (pirmininko partiniai ryšiai siekė visas tris zonas).

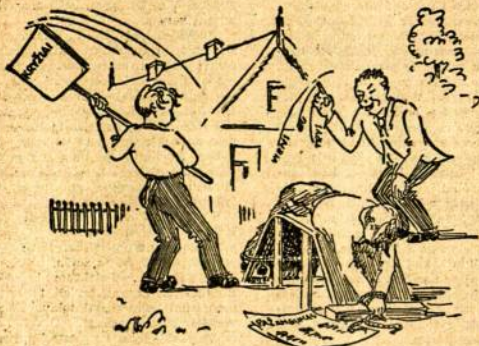
Gavę įsakymą, stovyklos poli-cininkai nusimailino lazdas, užsimėno naujai ištinuotus šalmus ir, nubėgę į keptyklą, prispūdė prie sienos švabų, pareikšdami jam, kad jis nacia, kad su visa šeimais čia trečiosios eilės bus atiduotas į Nürnberg teismą ir kad jam bus užkrauta reparacijos našta ant bėgamosios keptykos pro-dukcijos.

Keptėjas pirmininko atsiųstiems policininkams atsakė, gied, jis, be

gracijas tik tie, kurių sielos sveikos, atseit, tvirto kūno ir ypaz raumenų. Atrodytų, kad čia turima reikalo su kūno kultūra, tačiau toks galvojimas yra aiškiai klaidingas. Kitokiu atveju biblijos tyrinėtojai nesulauktų iš Amerikos po vieną Care pakietėlį už kiekvieną laimėtą sielą arba sovietų repatriacijos karininkai negautų po 600 RM už kiekvieną repatriuoti prikabinatą tremtį. Tačiau šioje srityje negalima atsiborti ir nuo kūno kultūros. Sakysim, emigracijos komisijų daromi strankos spausai kad ir netiesioginiai remiasi kūno kultūra: atrenkamų kandidatų pabėgiojimas, pašokinėjimas, ritimas per galvą ir pan. rodo, kad norint greičiau emigruoti, reikalinga pratintis ir sportuoti, nes tik sportas įšildo sveiką sielą sveikame kūne.

Reikėtų čia prisiminti ir kitus mokslus, sakysime: biologiją, anatomiją, bet kadangi jie labai panašiai skamba į tokius terminus, kaip Kolumbija, Tasmanija, Anatolija ir kt., tai nenorėdami skaitytojų painioti dar daugiau, negu skyriningės komisijos jau supančiojo, paliksime tuos mokslus, jų plėčiau nebeauginėję, tačiau įtikinė, kad mokslas yra platus kaip tėvelio malonė ir griežtas, kaip demokratijų saugomos emigracinės kvotos. Su tokiu įsitikinimu ir eisime iš Europos keliavimų egzaminų laikyti — šokinėti per virvutę ar laukti, kol visas vizas išdalyje pabaltečiams Baltųjų rūmų diplomatai pradės nerimauti, kodėl mes nesinaudojame jų malonu kvietimu.

Mikas Traidenis

Of tas subkondit kraštai!

okupacinės ir savosios policijos, kitų valdžių nepripažinusių ir, jas suvertes ant bėgus, pašausius į didžiųjų krosnių drauge su riestainiais, įeju dar po jo nosim jie šmešluosiai lazdomis.

Tuo tarpu stovykloje partijos ir vyriausybės špigelai pasipylė po blokus, šniukštinėdami marukų užtvarose, uostydami pro rakto skyklutes, tardydami kiekvieną įeinantį ir išėjantį tautinės bendruomenės nari, sekdami kordioriuose kiekvieną praeivį iš prausyklos ir kitų įstaigų, užsirašinėdami kiekvieną įtartiną iš-vietintojo veiksmą.

Ant visų skelbimų lentų raštininkai mašinėle atmuše įspėjimus su antspaudomais, kur įsakmiai buvo raginama bėkleles nusavintoja geruoju prisipažinti, nes tokiu atveju jai bausmė būsianti panaikinta be skaudesnių pasekų, apsiribojant jos išbraukimu iš sunkiai dirbančiųjų sąrašo ir nustumiant jos kandidatūrą vėžuoti Kanadonį ir paskutines eiles, graži ligonijų ir senjų.

Be kitų draudžiamųjų priemonių per senitūras ir skautų tūntų buvo

sukviestos tautinės apylinkės mitingas, kuriame kalbėjo pirmininkas, gimnazijos direktorius, gailingųjų seselių pasitobulinimo įstaigos vedėja, anglų kalbos kursų senėlė, trumpalaikių suviomo bei kirpimo kurselių tarybos pirmininkas, vaikų darželio vedėja, skaučių tūntinė, šoferių mokyklos vice direktorius (direktorius buvo išvykęs į tolimesnį įreikšventinį reisą), teisininkų draugijos vietos skyriaus ypatingas įgaliotinis, kalbkalvių mokyklos inspektorius ir kitų administracijos, švietimo ir specialiųjų mokslų atstovai.

Kalbėtojams reikiant didį pasipiktinimą ir stengiantis sukelti liaudies kerštą tokiems gaivalams, kurie netgi neatsižvelgdami, kad tai buvo paties pirmininko bėklelė, vis dėlto prikišo savo nesąžiningas rankas, staiga salėje atsistojo vienas tautinės bendruomenės narys ir paprašė žodžio.

— Paduok raštui! — įsakė darbo prezidiumo pirmininkas.

— Kad aš nemoku rašyti! — spyresni paklausėjas.

Prezidiumas, susikė nosis ir pe-

Literatūrinis teismas

(iš reporterio mažyko bloknoto)

Šią temą apdoroti ėmėsi žinomas pasaulyje plunksnos graužėjas. Jis surinko medžiagą iš kaltinamojo akto, pavadinto Kryžiais, ir grynėję būludininkų kalbų, kurios buvo apspausdintos žinomoje periodinėje „Gandui“ spaudoje.

Koks yra kaltinamasis aktas ir garsiosios išmintį kalbos, visi gerai žino. Čia pasitenkinsime tik pačia esencija.

Teisme

Prispirtas prie sienos pažangus ūkininkas nebevalgė teisintis, nes bėsis kaltinamas į tiesiog prirenkę. Jis tik teistare:

— Už ką?

Prokuroras, gindamas valstybės ir partijos reikalus, parsiėdė: — Už tai, kad tu, kaip ūkininkas, norėjai krašto miestus paskandinti piene ir dar nenugriebtame: grietinai kailioje per visokias pieno agentūras ir spaudą buval papirkęs, kad tave tik girti, o tu sau netrukdomas riebių pienu tik pylei ir pylei į miestus... To dar negana. Tu su savo pažangiaisiais sėbrals prigimintai tiek daug svieto, jog buvo galvojama juo pradėti gatves grieti. Tu miestus kėsinaisi paversti balomis, o tikrąsias balas pat išdžiovina, jog laukinėms antims nė vietos nebėliko, jog valkus bėperėti. Medžiotojams paskutinį malonumą atėmė. Tu...

— Tu savo prakaitu priveisai krašte tiek daug kiaučių, jog pado-riam žmogui nebūtuvo galima rasti vietos, kur galėtų pasiaipti nuo kiaučių valko. Kraštas tiesiog subeko-nejė. Dar balsiau buvo, kai tu liepei mums gyvas žąsis valgyti, o pats tik gulbės pieną gėrė!

— Aš reikalauju aukščiausios bausmės!

sišnibėdėję, nutarė duot žodį, išsėle- mos kalbėtojų sąrašui.

— Tiktai per klaidą paėmiau bė-kele! — tarė susierietęs paklausėjas, lyg norėdamas išvengti smūgių kru-šos.

— O iš ko tamsta supratai, kad tai yra pono pirmininko pyragas?

— Ėmė tardyti pirmininką laimėjus. — Kad vėdurius paleido! — sa- sakė visos salės pasipiktinimui.

— Štai tik ką grįžti iš ulatorio- jos ar kaip ją tenai...

— Kaip tamsta drįsti taip kalbėti apie pono pirmininko pyragą, kada jis buvo keptas ir užmašytas iš ge-riaujų raudonojo kryžiaus miltų? — neiklentes suriko patsai pirmininkas.

— Kad mūsų žmogus nepripratus prie tokių miltų, dėl to ir paleido...

— mikeno paklausėjas.

Vargšas bendruomenės narys bu-vo išmestas iš sunkiai dirbančiųjų sąrašo nė dėl to, kad apkeičė bėklele, bet dėl to, kad išdėvė vietą stovyklos paslaipai. Juk visi mūsų apylin- kės tautiečiai žino, iš ko kepa pyragą valdžia, bet tai dar nerūškia, kad apie tai reikia kalbėti viešai.

Toga apsisūpęs tolesias paklausė, kas iš prisiekusių norėtų žodžio.

Vienas išminčius prabilo:

— Aš siūlau kaltinamajį akta, kuris atidengia pažangaus ūkininko žiaurą kraštui, išverstį į svetimas kalbas, kad būtų galima parodyti pasauliui, kiek blėdžių pridaro geras ūkininkas.

Atsisloja kitas, kiek mažesnis išminčius, ir pradeda:

— Aš norėčiau savo kolegos pareikšimą pataisyti. Mes negalime to akto verstį į vakariečių kalbas, nes tuose kraštuose nepažanglų ūkininkų visiškai nėra, tad ten nebus supranta, kodėl mes neapkenčiame pažanglų ūkininkų. Aš siūlau surasti Tagalų ar Ugnies Žemės tautų kalbų mokėvą ir paprašyti, kad jis išverstų šį aktą. Tuo būdu apie žmones geriau suprastų pažangaus ūkininko daromą žalą ir atsiskaitytų subekonominio minties.

— Be reikalo, — prabilo trečiasis, — geriausia suprastina apie pažangaus ūkininko žalą kraštui turi tėvų tėvo karalius visapagal. Šį aktą į tą kalbą ir reikia versti, nes tik ten jis bus su džiaugsmu skaitomas. Ten ūkininko žala seniai suprasta ir jos likvidavo, kaip mes kruvinaisiais laikais žags.

Iškalęs kaltinamajį ir prisiekusių pasiakymus, teisėjas pareikšė:

— Mano ponai ir visi čia susirinkę nuodėmingieji! Visi girdėjote, kodėl kraštui žala padarė pažangus ūkininkas. Tikiu nesuklysęs, jei tokiame krašte nusikaltėliui, kuris paneigė senoviskų ūkininkavimo būdą, iš tų laikų, kada žmonės su pelais mašytų duona valgė, pritaikysiu aukščiausią bausmę.

Po tokių griežtų teisėjo žodžių nuarinkusių stebėtojų tarpe pastebėjė nerimas, niurnėjimas, šnabždėjimas.

Teisėjas, pasitaręs su dviem didžiausiais išminčiais, pagaliau paskelbė sprendimą:

— Nukryžiuoti!

Toks sprendimas stebėtojus padarė gaizių įspūdi, nes jis buvo viešai šalis. Šviesiausias reporteris

Kas sako — tas ir pats

Rūpesčių dienos Anglijoje

(Iš dienoraščio)

Foolwich, 20 kovo. Į darbą neįėjau, biškį galvą skauda. Bet aš tam Bumbauckui nedovanosiu. Tik išvaizduokite: nieko neturėdamas kirtu visą banką! Hostelį atėjus neturėjo vieno peno, o apyryčiai išsinešė devynis svarus. Be to, kai dėjom motę ant alaus, jis davė tiksliai vieną skispensą. Žulikas!

Foolwich, kovo 22 d. Buvau darbe, bet po dvyliktos bosą paprašiau, kad paleistų velykinėms rekolekcijoms. Bosas patapsėjo per petį ir pasakė: „Okey, patinka man žmonės prie Dievo, gali eiti“.

Parėjęs į hostelį jau radau draugų prie stalo. Ir aš sutikau su juo namuose, prieš šventes palika nepasimoka, geriau akia. Pradžioje išlošiau du svarus ir peniolika šilingų. Ir koks vėlnias po to mane sugundė leist į banką visą koroną! Na, bet taip lengvai nepasiduosiu, rytą pradėsiu nuo mažesnių kirtų ir pereisiu į ofensyvą apie rytą. Alaus negerisiu.

Stemford, kovo 23. Buvau nuvažinęs į kaimyninį hostelį. Koki nesubrendėliai! Vaizduokites, jie lošė iki tol vežimą ir durnių. Ir ne iš pinigų, bet iš degtukų ir guzikų. Atkalbinėja, girdi, reikia siųsti pakietėlius šeimoms į Vokietiją. Pavyko juos įtikinti, kad greit bus karas ir visi grįšime namo. Po to susėdom ir padarėm skutę. Visiems petiko. Net vienas tautietis užsiėmė mane neileisti iki ryto, mat, aš buvau juos visus apšluostęs.

Foolwich, kovo 24. Kažkodėl naktim ašmiegia. Tas sukčius Bum-

blaukas, suilaves visų savaithnes algas, atsislojo ir jau norėjo išeiti. Dutkis! Mes jį patipom už pakarpas ir vėl pasidomim prie banko. Ir kas man įlindo į pirštus, kad kaip tik susidaro banke virš penkių svarų, man pradeda eiti bloga korta. Pasitikėdamas pirkimu, vis prakišu, o po to imu koliotis ir sėdu.

Foolwich, kovo 25. Užstačiau aukštinį laikrodį, kurį buvau gavęs iš pulko puskarininkio vardo dienos progą. Na, tegu juokiasi Bumbauckas iš švėtimo nelaimės! Pakryps reikalingi geron pusėn vieną naktį ir atsigręstus ne tik savo, bet naumusia ir jam kelnes.

Foolwich, kovo 26. Iš draugo pasiskolinau du šilingus kšandiniams pirkti, dašysiu margučius, susirinku angliai pasifidžiti lietuviškių velykinių popierių. Vakare nutarė nelošti. Bet kai atėjo Bumbauckas, visiems iš pyleio užvirė kraujas ir susėdom prie stalo atkeršyti jam už visas sugybes. Skolintus du šilingus nemėšė pirmą neapgalvotą kombinaciją. Pa didinau įsiskolinimą ant užstatyto laikrodžio iki 75 % vertės.

Foolwich, kovo 28 d. Dikylis šeštadienis. Fabrikas nedirba. Gavau iš brolio Vokietijoje laiško. Net nepilčiau, nes ir be to žinau, ką rašor siųst, siųst... Pasiktum į tokiu Bumbaucko rankas, broli, tai ir tu neturėtum laiko rašyti tokius ligus, verkielėnams laiškus!

Velykas šventė be margučių. Na, bet per dvi šventės dienas stsimėiu už visą gėvėnį!

Ivykių šviesoje

Ravensburgo lietuvių dramos teatro Lietuvos nepriklausomybės šventei pasirinko latvišką veikalą „Indra niai“.

Tai buvo didelis įvykis lotvių kolonijos gyvenime.

... Palydėdami Jus, brangūs Tautiečiai, į tolimą ir svetimą kraštą, nesakome ant visados adie, bet iki pasimatymo laisvoj tėvynėj Lietuvoj! (Pr. Al. Mintis 17. 3. 48.)

... Vienas išvykstančiųjų atakydamas į jautrius žodžius ir linkėjimus, pabrėžė, kad čia tremtyje ir tėvynėje mums kieta žiema. Todėl turime akristi į šiltus kraštus.

(L. E-tas, Mintis 17. 3. 48.)

Ir dar sako, kad mūsų tautiečiams stinga patriotizmo!

Schw. Landeszeitung atšaliao

• Jau kelinti metal Augsburgas eina vokiškų kalba dukart savaitinis laikraštis švabams „Schwäbische Landeszeitung“. Mūsų stiplesnės ben-

dradarbis balandžio 1 d. petyrė, kad to laikraščio vyr. redaktorius J. W. Naumann, pristimines kadais DP žurnalistas pasakytą kalbą, paprašė paduoti jam komplektą savo paties laikraščio, kad galėtų pasiskaityti apie DP. Perskaides komplektą ir teradęs apie DP parašytą tik bloga, J. W. Naumann davė įsakymą savo redaktorių stabui nuo balandžio 1 d. atitaisyti DP padarytas moralines skriaudas. Čia pat kronikos redaktorius W. Pepper parašė straipsnį „Ne Meerbecko DP, bet patys vokiečiai dar sveikinais naciskai“.

Britų ministeriai valgo įmonų kantinose

Velykiniame nr. „Žiburiai“, žveigdami Angliją svetimšalo akimis, informuoja, kad angų įmonėse yra po kelias kantinas, kurių viena skiria eiliniams darbininkams, antra ministeriams ir trečia direkclijai. Įsidedina būsimiems mūsų ministeriams.

(Žiburiai Nr. 27-28, 6 psl. 7 skilė.)

Kaubojiškasis laso ir Ponia Europa

Apie kaubojus daug kas eiste girdėti iš senelių pasakojimų arba knygoose išskaitę. Prieš kelis šimtmetus jų būta gausu vienoje Amerikos žemumų dalyje — Meksikoje. Kaubojumi buvo vadinamas raitas žmogus, apvilkęs paukščių plunksnomis apsiuotomis kešėmis, didele, platią bryliais skrybėlę ant galvos ir apsiaraigęs ilga virve. Ta virvė — tai laso. Gal kam dar ir šiandien neaišku, kuriam galut ta jo virvė, laso, jam buvo reikalinga? Ogi, sakysim, joja kaubojus per prerijas (žmonių negyvenamus plotus), kur ganėsi didžiulės bandos buivolų (tai tokia karvių ir jautių giminė), ir užėina jam noras, nelyginant mūšikiam valžbūnui, vieną jų pasigauti, kad savo išalkusį sklyvį įvyčia mėsa nuramintų. Jis tuojau griebiasi savo ilgosios virvės, apseka ją kelis kartus apie savo galvą ir paleidžia vieną jos galą į buivolų bandą. Žfūrėk — jau vienas laukinis gyvulys, kuris šlap iš tolo bijo žmogaus, netyčia ir pagautas, virve suraizgytas: spurdėk nespuordėjęs, kyvulėli, jau nebeištrūksi iš ne-galastingo kaubojaus pindulio.

Sakoma, kad ir skėstantčius žmones su laso lengva išgelbėti: kaubojus metė laso, užnėrė skėstantčiam už kaklo ir tempia krantan.

Talgi matote, koks naudingas yra tas paprastutis įtaisas — laso.

Meksikos kaimyniniame krašte, šis kurio visi išilgę laukiame afidavitų, esą, senovėje taip pat buvo kaubojų, pulkiai mokančių laso vartojimo meno. Jų palkuonijū tenai ir dabar tebegyvenama, tik jie buivolų nebeagaudo, nes ir tie gyvuliai prisenolijū iki paskutiniojo išgaudyti. Bet skėstantiesiems palkuonijū šis mišalirčystės visada ateina į pagalbą. Žinova! kalba, jog tame krašte, prie pavojingų mautymosi vietų, esą paruota skėstantiems gelbėti įvaliausio ilgumo virvės, atseit, laso.

Aleluja

Linksmė diena man prašvito:
Ir aš gavau afidavitą.

Afidavitas reikalingas ne emigracijai, bet tik tam, kad ji turėdama nusiramintum ir atsaisykum nuo galimybės išvažiuoti kitan kraštan ligi jo laiko, kol ties tavo galva pradės kiaušiniai sprogtinėti.

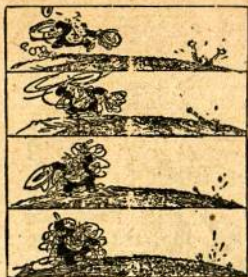
Gersim po stikluka,
Gersim po stikluka
Ir kaimyno buteluko.

LIEUVAITĖ UŽ MILIONIERIAUS

Kaip praneša K. Cerkelinėnas, lieuvaitė Paleikutė ištekojo už milijonieriaus Rockefellerio.

Tautinė tremtinijū bendruomenė labai pyksta ant Cerkelinėno, kad jis spaudoje nepaskelbė tikraus Rockefellerienės adreso.

Nėseniai tame krašte buvojo „Akėčių“ foto korespondentas, kuris tenai matė vieną konkretų atsitikimą ir jį nufilmavo. To įvykio aprašymą ir filmą čia pat talpiname. O buvo taip:

Jūsų foto reporteris vaikščiojo pajūryje. Staiga išgirsta tiesiog beviltišką klyksmą. Žvelgia vandens link — ogi skęsta Ponia Europa (toks

vargšės nelaimingosios krikėto vardas). Žvilgturi į kita pusę ir tuojau, savo dideliu džiaugsmu, jis pastebi atbėgantį nutukusį džentelmeną su ilgiausiu laso ir kitomis tolygiaus gelbėjimo priemonėmis. Šis džentelmenas tuojau ėmė pagal visas kaubojiško meno taisykles sukli lašo apie savo galvą, kad galėtų toll nuo kranto skėstantčiąją iš pat pirmo metimo pasiekti ir išgelbėti. Bet, matyt, laso per ilgas, o geradaris džentelmenas nebuvo dar įprates mėtijti savo pagalbą, kad tuojau pat visas susipainiojo, tuo tarpu gi nelaimingoji tiek pasinėrė vardeiny, kad vos ištiestų rankų prislait besimātė. Foto reporteris iš susijaudinimo apalpo, ir greitosis pagalbos buvo nuvežtas ilgoninė, todėl nebeamatė, ar nelaimingoji buvo išgelbėta.

Matydami šią filmą, mes galimė tik samprotauti: jei laiku šis džentelmenas išsinarpaliotų, nelaimingąją galėtų išgelbėti, nes skėstantieji, paprastai, prieš nugrimzdina dar bent tris kartus ilkyla iš vandens.

Jūsų korespondentas
Jonas Pimpdirėkis

Kelonė atgal

Jūsų korespondentas būtų buvęs per daug neskyus, jeigu tokia stambią fuvi taip veikdai būtų paleides iš horizonto. Jis pasiryžė tytomis ir nejuokiomis pasekti tolimesnius jo žingsnius. Žinoma, daug dar būtų galima apie kitus jo vizitus kalbėti, tačiau ši kalba turėtų kiek nukrypti nuo balandinių temų. Paliksime tautai nuošaly, pastebėję tik tiek, kad grįždamas Europon Stalinas buvo užsukęs dar Ispanijon, kur turėjo malonų pokalbį su savo bičiuliu gen. Franco, kuriam ilgal spaudė ranką, dėkodamas už jo atvirą kalbą, viešai pasakytą taip pat Velykų progą. Prancūzijos viršūnės draugų nebeturėdamas (Gen. De Gaulle sveikinasi su kitais vadais), generalistmus pasuko Italijos linkui, kur savo vietininkams patarė į rinkimus eiti su didžiausiu pasitikėjimu, nes, jo manymu, amerikiečiai negalėsia priversti tiek daug cigarečių, kad jais galėtų įlaimėti. Jeigu pagaliau ir laimėtų tokiu būdu rinkimus, tai dar nerėškia, kad galėtų išsilaikyti valdžioje, — tam esą devynios galybės kitų priemonių (čia tėvelis pašnibzdėjo savo patikėtiniui Togliattui) aushė, nuo ko šio veidas kaip mat nušvito).

Tolesnėje savo kelonėje Stalinas applanė Triesta, apžiūrėjo britų daromus įsityvirinimus ir pasukėbo Maskvos linkui, kur minijū minios su nekantrumu laukė, kada pradėti bolševikines velykas. Mat, belūkuriojant buvo pradėję sklisti gandai, kad Stalinas jau pasimiręs ir nebesalau-

kes užplanuoto 150 metų amžiaus. Nors tenai dažnai esti taip, kad planas eina savo keliu, gi gyvenimas savo, tačiau savo pasirodymu dar kartą išskaldęs susitelkusias mlgias, nors ir pavargęs po tolimos kelonės, nusukubėjo į reformuotą cerkvę pasimelsti.

O Tassas apie šią velykinę kelonę, kaip paprastai, tylėjo.

Jurgis Spurgeckis

Lokys ir pelytė

(iš pasakėčių)

Seniau mes žinojome pasakėčių apie litytį ir pelytę, bet paskutinišio amžiaus metais nemaža pasakėčių yra sukurta apie lokį ir pelytę. Skirtumas tarp tų pasakėčių nėra didelis. Naujosiose pasakėčiose lokys išreiškia žymiai didesnę savo meilę pelytei. Štai vieną meilės pavyzdį matome ir pavelkėlytėje, tik čia veiktai atsiminti, kaip paprastai pasakėčiose. Šios meilės galo nematyti. Senosiose pasakėčiose daugiau meilės rodydavo mažoji pelytė, o dabar karščiau meilę kaip tik alsuoja didysis veiktėjas.

Pastagojo meilė labai panaši į voro, kuris pirmiausia suraizgo pulkų tinklą kur nors palangėje, ir jeigu kas į jį patenka, tam voro meilės pareiškinio tikrai būna gana.

Voras taip pulkai moka išreikšti meilę savo aukui, jog iš tos meilės karščio telieka kaip buvęs numylėtinis voras ir partnerio kaulukai.

Šitoji meilė išreiškiama tik kaimynui. Bet ir čia susidaro naujas perpeptuum mobilis. Kada kaimyno meilė pasibaigia sužiedotuvėmis, kaip tai įvyko su trimis Baltijos undinėmis ir penkiomis Dunojaus sesutėmis bei Vyslos gražuole, — meilės siautuliui vėsiavimas didysis kankinys pri-

statina prie naujųjų kaimynų, ir de-rybos prasideda iš naujo.

Nebūtų čia nieko nuostabaus, nes kiekvienas geras kaimynas turi my-

lėti kaimyną, bet kai kaimynai perpeptuum mobilis kaitaliojama, tada atsiranda kaba nebe apie meilę, bet apie ištvirkavimą.

Meilės auka

Emigranto pageidavimai

Kur nors emigravus tuojau būti įjungiam į darbą — nėra malonus dalykas. Ot kad būtų taip:

Nuveža, sakysim, tave į Ameriką ar Kanadą, tegul ir į kait kraštą, kur nėra perdaug šalta ir karšta, kur gyvatės negybia ir musės nediria, patalpina į šikraustyto vietinio milijonieriaus, su visais potogumais vilą, kurią supa gražūs parkas su pajūrio smėliu išbarstytais takais, geriausias ir sočiausias maistas pristatytai tarmai ir pasiuntiniais, pasivažinėsimi pulkiausiais automobiliais su televizijos aparatu... — gyvenk ir norėk, ne kieno nejudinamas iki grabo lentos...

O dabar, vos spėjai iš laivo iškelti koją, tuojau tave grūdą prie visokių darbų. Tik angliai kiek džentelmeniškėmi, nes jie bent trumpą laiką palaiko ir be darbo, duodami progos

tremtinio akims pasigėrėti visu tuo, ko dūša gėdžia ir kūnas negali pa-
imti. Mat, jie iš praktikos žino, jog po tokių išmėginimų darbas pasidaro žymiai malonesnis.

Beisruošias emigruoti

BŪSIMIEMS RAŠTJOS LAUREATAMS PATARIMAI

1. Nežmeik tų, kurių prakaitu uždirbita duona valgei.
2. Neužkabinėk partinių priešių.
3. Taupyk popierių, nes knyga premijuoja ne todėl, kad ji stora.
4. Ką nors sukūręs, kas gali nepašikyti tavo artimui iš kairės, nepasikliauk vien panegrikoms iš dešinės.
5. Imdamas premiją stebėk, kad premijos paskyrimo akte būtų daugiau negu vienas parašas.

Traukinyje

- Kur važiuojat?
- Į Honau.
- O tui?
- Į Honau.
- Pavyko parduoti?
- Ne, kasas sutrukdė.
- Nepelk araba, koks karas?
- Nuvaidino — pamatysit: Ha-

nas jona tūlūs suvaldė, kaip kasas.

Akėčių vaidmens papildymas

Akėčiųvaidinij Erolijos išleistoje enciklopedijoje akėčių definicija au-
rašyta plačiau, bet nežinia, kodėl šio istorinio metraščio vyr. redaktorius nesistatė vedamoje linijoje nubrėžti visų akėčių uždavinių. Greičiausiai jis pamiršo sudaryti maionumą savo bendradarbiams pamėdžioti po gar-
siasias enciklopedijas — ką tos akė-
čios reiškia.

Moderniosios akėčios turi specifi-
cinį bruožą savo veikloje. Jeigu os
su senaisiais, sudiltais akėčiųvair-
liais arba dar net mediniais sukel-
davo tik dulkes, tai šios modernis-
kos, ką tik išėjusios iš gamybos,
smailiai nusmailintos, sugebės ne tik
lėkti šiekėlių uždavinių, per žiemą
susigulėjusių plūtą, kuri gėnia vi-
sokių augimo faktorių veiksmus, —
jos pajėgus apskaičiuosio plutoje su-
rūgusi orą pakelti naują ir sudaryti
sąlygas, kaip sako didysis agronomis-
jos mokslų daktaras, nuolatini oro
cirkuliacijai, be kurios visi veiksniai
būna arba neveikūs arba jų veikim-
mas esti paraližuojamas ten pri-
gusio oro ir prisivertusio anacrobis-
nių šungrūbių.

Akėčios savo veikla pajėgia iš-
ruti ir piktžolės, o jei dar jos neu-
dugusios, tai šiekėlis skėdas dienų
švieson ir čia nuo gėdos, kuri su-
ruošia pietų suktį, sužūtiąsiai taip,
kad jos jau suleis paukščiai.

Apskritai imant, akėčios yra vie-
nas svarbiausių pavasarinų frankių
ne tik nedideliose stovyklose
darželyse, smulkių padalijimuose
tarp nebuvusių ūkininkų, — bet jos
gerai atlieka pūrimo darbą ir di-
džiuosiose tremtinų lėkose, nu-
statinėjančias galres ir pasikrėstan-
čius veiklės. Taigi tikime, kad akė-
čios bus dabar labiau suprastos ir
įvertintos. Dr. Enciclopedicus

SCHW.-GMÜNDO TAUTOSAKA

Seniau sakydavo, kad valdžia va-
gia, o dabar sako: apvogė valdžią
(rašomąsias mašinėles).

Kazimierėnės, juosapnės, o kada
išspagiotinė?

Bėgo nuo meškos — užbėgo ant
meškos (tautiškai Kanadoje).

NEPAŽISTAMAI SVETIM- TAUTEL

veikinio pobūvio metu nete-
kus tai, ko jau seniai nebuvė-
jo, suosirdiję užsąjant reiš-
kia

Milmes pašalintieji
nuisieruosio dalyviai

Didysis įvykis

(Atkelta iš 3 pusl.)

Išus, kuriame dalyvavo ir komendantas soferis, labai palankus lietuviams amerikietis, kurį visą naktį nešiojom ant rankų.

Kai susikūrė Unra ir paprunkštė mitelėlis.

Kai prasidėjo politiniai patikrinimai iš stovyklos išmetė mano pavojingą konkurentą prie pulkininko dukters.

Kai pakilo kašnos amerikietinėms cigarečių ir tautiečiai ėmė rūkyti vokiškų mėšlatabokių.

Kai atvažiuo profesorius ir politiniame pranešime paskelbė, kad tuoj bus karas.

Kai mūsų stovyklos chemikai iš runkelių ėmė gaminti degtinę, nė kiek neblogesnę už vokiečių valstybinę.

Kai mane paleido iš kėlėjimo po to, kai atsėdėjau dvi savaites už vaikščiojimą neblaiviam stovyje draudžiamu metu.

Kai baigiau kėpimo-stuivimo kursus ir stovyklos administracija pristatė barzdą įtikinę, kad esu sunkiai dirbantysis.

Kai gavau afidevitą ir, jį parodęs savo konkurentui (pas generolo dukterį), taip jam atkeršijau, jį galutinai sunaikindamas.

Kai mūsų stovykloje iširo anstambis ir atsirado daug naujų vakarinių papildomam maisto davinių gauti.

Kai laikraščiuose rašytojai, iš anksto apsirūpinę afidevitais, ėmė varyti propagandą, kad tautiečiai nevyktų į užjūrus.

Kai sovietų ryšininkai pradėjo gabenti pundaits tarybinę spaudą į stovyklas ir taip išsprendė vynlojamojo ir tualetinio popieriaus stiglių.

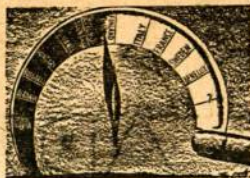
Kai prieš Velykas seniau gaudavom po pakietą ir kapą klausiūnų.

Kai per šias Velykas valgomą atsiminimus ir gėrim atskaidėjimus apie tuos laikus.

Kai per š. m. balandžio pirmą dieną mane vienas draugas apgavo, sakdamas, kad pašė guli man pakietas iš Amerikos.

Petr. Keidošius

Iš pasaulio sporto

Pirmasis pasaulis baigiasi

1. Pasaulio Jėgų balansas, kurį britai šimtus metų, persimėję ir į naują pasaulį.

2. Koks bus Rugby finalas (kairėje)?

Patarkit, kas daryti

Jei gamti seną skodurą, žinodas sako, kad turi giminių sandėlyje ar čieska gauti su dailiojais. Jei nieko neimti, sako, tu esi banką ant savo peties išnešęs. Jei vaikščioji nuplyšęs, tave įtaria girtuokliu ir kortininku. Jei nusiperki senus batų,

prikeršia tau vaizbuonystę. Jei dirbtis spaudos darbą, sako, kurtis kramt. Jei nieko nedirbi, sako, tingyvis ir nenorja pasauliui visuomenės labui.

Tad patarkit, gerbiamieji, kaip laikytis stovykliname gyvenime ir kas veikti?

Kas klausia - neklysta

1. Klausimas: — Vargata negalafas gavau iš Raud. kryžiaus 200 markių pašalpos. Atžymėdamas šį nepapra-

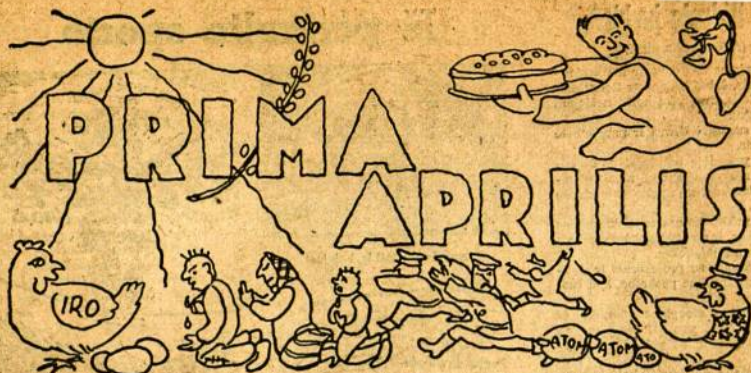
stą laimikį, nusipirkau pas vaizbuoną (nuostabią pigiai — taip pat už 200 RM) litrą ir su bloko senius dviese jį per valandą išdėdėme. Pakliems nuo stalo kaip negėrę. Seniusas išvedžiojo, kad šia galėjo būti tik į užstovėjusį butelį supiltas vanduo arba, geriausia atvejais, kanisterio pomazgos. Vadinas, vaizbuonas nesąžiningas — šaipos iš Raud. kryžiaus veiklos. Trečią dieną sutikęs vaizbūni viską išdėdė, kaip seniusas kalbėjo, ir pareikalavau arba grąžinti pinigų arba stotis prieš bendruomenės teta. Tačiau seniusas vaizbūnas mano planus visiškai suraizgė. Jis pasiūlė dar vieną litrą, jeigu jam pirmokėliau dar 100 markių. Kas dabar daryti? Padurkas

Atsakymas: — Atleimti, jeigu tik duoda, tuos du šimtus markių ir grąžinti Raudonajam kryžiui.

Paskutinis Mohikanas tarp indijonų

„Atkelta“ kalina 2. RM

Balandiniai sveikinimai ir linkėjimai

Balandinis be linkėjimų — tai tas, kas komitetas be nuomonių skirimo, sandėlys be nuobiru, skrysingas be šmetimu, plaukimas per vandenyną be sieksinių laisčių ar stovykla be elektros srovės. Kad šitaip nesusitaikyti, mes buvome priversti kelias dienas užtepti ir Akėčių remonia, kad tik jas parodytume be lokių spragų, kaip, sakysime, Balto stulstame kostiume, kuris susideda tuo tarpu tik iš vienos kamzulinės. Šis mūsų pasivėlinimas atitinka pagallau ir laiko dvasią, nes gi ir įsitikinimo tariniai pasirodo, kas jie buvo, tik tada, kada jau patys saugiai įsikuria, o kitiems pataria nesiurpinti: gal gi kada nors, kur nors ir kas nors visą masę iš karto skurdins pvz. ugnies žemėje. Siems linkėjimams surinkti skirtingas mūsų reporteris buvo tiek laimingas, kadangi jis galėjo sušiti į šalį, su valdomaisiais, kurie, kaip tik praėjusias šventes šikimlingai šveddami, gėrė iš tuščių bonkų ir, valgė iš švarutėlačių lėkščių, atseit — jų protas buvo blaivus kaip balanda, o žirdis — nesuteršta kaip po vėlykinės išpažinės. Taigi jų balsas ir be partijos aprobato laikytinas visuomenės balsu:

VLK-ai: Bet kuria kaina išlaikyti partijas. Jėgu joms būtų lemta

Atitaisymas

Spaudoje pasirodė žinia, kad DP turi atiduoti aukas, platą dienaslaį gabalais ir stambiais svetimos valiutos banknotais.

Patikimi šaltiniai, neužsilaikę ir žiema, prašo paskelbti, kad aukas, brillantai ir kitokios brangenybės bei svetima valiuta bus surinkta iš Vokiečių ir padalyta tarp DP.

Kiekvienas žino, kaip...

Ir šit ten išnykti, iš kur gi žmonės susigaudys, kurios partijos bandė steigtis prieš 20–25 metus Didžiojoje Lietuvoje? Stiprybės semtis tik iš praeities: atėitis šiandien tvirtai laikosi vienos partijos, gi praeitį galima vaizduoti taip, kaip kam atrodo naudingiau.

LTB VK-ai: Keisti statutą pagal reikala, bet reikala — nebūtinai pagal statutą. Mat, įstatymas — tai rodiklis: kur pakreipai — ten važiuos.

ELTAI: Susidomėti tuo, kad pastaruoju metu apie tremtinių stovyklas Vokietijoje gana plačiai pradėjo rašyti kinų spauda. Reikėtų tą medžiagą sulietuvinti ir iš karto pateikti visiems tremtinių laikraščiams. Tokia informacija būtų objektyvi, tiksliai ir, kas svarbiausia, neabejotinai greita, o skaitytojui būtų didelis uždavas — neberekėtų kiekviename laikraštyje ieškoti naujų žinių.

„Tėviskės Garsai“:

Nenusiminkti kritės be laiko. Tokia jau buvo Dievo valia: Grėdas sunyksta išaugęs daigai. — Kova dėl būvio reikšės ir šia.

Vyr. FASK-ai: Kito ko geresnio nebemastveriant, pagallau oficialiai nustatyti, kokią kartus pajėgimas už pasilikusį yra kiekvienas išvyksta sportininkas.

Profesjonai: Išlaikyti tradiciją, kad nariams būtų priimami iš profesijos priklausantys kurioms kitioms sąjungoms, tačiau nebūtinai amatininkams, darbininkams ar tarnautojams.

Chorlonio Ansambliai: Mergaitėms prilaikyti vyrus, o vyrams — mergaites, kad bent vienas ansamblis įrodytų, jog ansamblių dienos dar nepasibaigė, jėgu yra tarpusavio sutarimas.

Stovyklų paštams: Išvengti nacionalizacijos, nors kai kur toks pavojus ima grėsti.

Kuoop vyrams: Dažniau prisiminti savo šeimą, nes kaip yra pagundų tenai, taip jų netruksta ir čionai.

LTB apylinkių komitetas: Jėgu po mirties laukia dangus, prašaras ir skaitkla, tai skaitstykos juma tikrai nebeteks matyti, nes ją įkendiante savo stovyklose.

Devizų ir aukštnukų laikytojams: Užuojauta sunkioms jėgu rūpesčio dienomis! Teisingai Pulgio žodžiai! — Nekraukite turtų žemėje.

BDPS (Brolių D.P. Sąjunga): Kiekvieną heresiją susilaukia ekskomunikos.

Valisbūnams: Sumenkėjus bet kuriai rimtesnei pasiūl, atrodo, dar galima būtų uždirbti iš meškeriojų, pristatant jiems sezono metu silekus, nes šie paštuose tuo tarpu dar nepardavinėjami.

Profesinio parengimo kursams: Pirmą nustatyti, kuri profesija primintiausia, tik po to verbuti kursantus, nes kitaip kaip tik dėl to ir nesudaro klausytojų minimumas. Afidevity pažadėjimas nebe visados kursantus patraukia.

Lietuvių Rašytojų S-ga Amerikoje

Steigiamajame susirinkime buvo išrinkti sąjungos organai. Į valdybą įteina: V. Krėvė, Aistis, Vaičiulaitis ir Tysliava. Į revizijos komisiją: Tysliava, Vaičiulaitis, Aistis ir V. Krėvė. Į knygų leidimo komisiją: V. Krėvė, Aistis, Vaičiulaitis ir Tysliava.